

Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci și șapte

Perspective profetice: Islamul, 11 septembrie 2001 și Ziua Vântului de Răsărit

Jeff Pippenger
2024-01-31

Islamul celui de-al treilea „vai” și-a făcut intrarea în istoria profetică la 11 septembrie 2001 și a fost imediat stăvilit. Atunci ploaia târzie a început să cadă, însă era „măsurată”.

Cu măsură, când dă lăstari, te vei judeca cu ea: El își stăvilește vântul năprasnic în ziua vântului de la răsărit. Prin aceasta, deci, va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul, ca să i se înlătore păcatul: când va face toate pietrele altarului ca pietrele de cretă sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai sta în picioare. Totuși cetatea întărită va fi pustiită, locuința părăsită și lăsată ca un pustiu: acolo va paște vițelul, și acolo se va culca și-i va mânca ramurile. Când ramurile ei se vor usca, vor fi rupte: femeile vor veni și le vor arde; căci este un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce i-a făcut nu va avea milă de ei, și Cel ce i-a întocmit nu le va arăta favoare. Și va fi în ziua aceea, că Domnul va scutura de la albia Râului până la pâraul Egiptului, și veți fi adunați unul câte unul, voi, copiii lui Israel. Și va fi în ziua aceea, că se va suna din trâmbița cea mare, și vor veni cei ce erau gata să piară în țara Asiriei și izgoniții în țara Egiptului, și se vor închina Domnului pe muntele cel sfânt, la Ierusalim. Isaia 27:6-13.

„Ziua vântului de răsărit” identifică sosirea ploii târzii și, de asemenea, Islamul celui de-al treilea vai. Ea marchează, de asemenea, începutul istoriei în care „nelegiuirea lui Iacov este curățită”. Ziua vântului de răsărit a sosit la 11 septembrie 2001, iar în acel moment a început judecata celor vii. Judecata celor vii este lucrarea de încheiere a celui de-al treilea înger, iar acolo a început înlăturarea păcatelor celor o sută patruzeci și patru de mii. Aceasta este ceea ce a vrut să spună Isaia când a scris: „Prin aceasta.”

Cuvintele care preced «Prin aceasta» sunt: «Cu măsură, când odrăslește, te vei judeca cu ea; El își oprește vântul său aspru în ziua vântului de răsărit.» «Prin aceasta» identifică adevărurile specifice de încercare care îi curățesc de păcat pe cei reprezentați de Iacov. Aceste adevăruri includ evenimentul (9/11), care marchează sosirea ploii târzii. Aceste adevăruri includ definirea ploii târzii ca «un mesaj», iar «mesajul» este Islamul. Ele includ adevărul că «vântul de răsărit» este Islamul celui de-al treilea «Vai», și includ trăsătura profetică a înfrânării ulterioare a Islamului (stayeth).

Testul însuși este reprezentat de „dezbatere”, care a început la 11 septembrie 2001. Ieremia, pe când reprezenta prima dezamăgire, a fost sfătuit să „se întoarcă” la Dumnezeu și să deosebească ce este de preț de ceea ce este netrebnic. „Rodul” mesajului de încercare produce două clase de închinători.

Judecata celor nesăbuiți este înfățișată astfel: „când el face toate pietrele altarului ca pietrele de cretă zdrobite, dumbrăvile și chipurile nu vor sta în picioare.” Isaia face trimitere la rostirea împotriva celor care întorc lucrurile pe dos, din capitolele douăzeci și opt și douăzeci și nouă. Aceștia sunt cei care nu pot înțelege cartea pecetluită. Lucrarea (rodul) celor răi trebuie socotită ca lutul olarului.

De aceea, iată, voi purcede să săvârșesc o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și o minune: căci înțelepciunea înțelepților lor va pieri, iar înțelegerea celor chibzuiți ai lor va fi ascunsă. Vai de cei ce caută adânc să-și ascundă sfatul de Domnul, și faptele lor sunt în întuneric, și zic: Cine ne vede? și cine ne cunoaște? Cu adevărat, întoarcerea pe dos a lucrurilor din partea voastră va fi socotită drept lutul olarului: oare va zice lucrarea despre cel ce a făcut-o: Nu m-a făcut? sau va zice lucrul plăsmuit despre cel ce l-a plăsmuit: N-a avut pricepere? Isaia 29:14-16.

Lucrarea celor răi va fi ca lutul olarului, iar în capitolul douăzeci și șapte lucrarea lor este înfățișată în chip asemănător, ca pietre de cretă care sunt sfărâmate. Atât creta, cât și lutul olarului se zdrobesc lesne până devin pulbere, iar simbolul lucrării de a face „toate pietrele altarului ca pietre de cretă care sunt sfărâmate în bucăți” și de a dărâma „dumbrăvile și chipurile”, astfel încât ele „să nu mai stea în picioare”, este lucrarea reprezentată de reforma regelui Iosia. În redeșteptarea și reforma finală, reprezentată de reforma lui Iosia, structura corporativă adventistă va fi pustie, căci „cetatea întărită va fi pustie, iar locuința părăsită și lăsată ca un pustiu.” Toate lucrările lor, adică miile de biserici, școli, colegii, universități, spitale și clădiri de birouri din întreaga lume, vor fi, în mod profetic, bătute într-o pulbere fără valoare.

Membrii vor fi de asemenea pustiți, căci acei "oameni fără pricepere" vor fi ca niște "ramuri veștede" care "vor fi rupte" "și date foc", căci "Cel ce i-a făcut nu va avea milă de ei, iar Cel ce i-a întocmit nu le va arăta bunăvoință".

Când separarea înfăptuită prin solia de încercare este desăvârșită, glasul al doilea din Apocalipsa, capitolul optsprezece, cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu afară din Babilon, căci în ziua aceea "se va întâmpla" "că se va suna din trâmbița cea mare, și vor veni cei gata să piară din țara Asiriei și izgoniții din țara Egiptului, și se vor închina Domnului pe muntele cel sfânt la Ierusalim."

Pasajul (Isaia 27:8–13) pe care îl analizăm identifică istoria profetică începută la 11 septembrie 2001 și ilustrează testarea și purificarea celor care, în cele din urmă, vor chema afară din Babilon cealaltă turmă a lui Dumnezeu. Versetele introductive ale aceluiași capitol identifică o cântare care urmează să fie cântată chiar în cursul acelei istorii.

În ziua aceea cântați-i: O vie de vin roșu. Eu, Domnul, o păzesc; o voi uda în fiecare clipă; ca nu cumva s-o vatăme cineva, o voi păzi zi și noapte. Mânia nu este în Mine: cine Mi-ar pune mă răcini și spini împotriva în luptă? Aș trece prin ei, i-aș arde laolaltă. Sau să se prindă de țaria Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine. El îi va face pe cei ieșiți din Iacov să prindă rădăcină; Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod. L-a lovit El așa cum i-a lovit pe cei ce l-au lovit pe el? Sau a fost el ucis după măcelul celor uciși de El? Isaia 27:2-7.

Cântarea viei este cântarea care mai întâi identifică poporul lui Dumnezeu ca o vie pe care El a iubit-o și a îngrijit-o. Apoi prezintă o promisiune de acceptare pentru oricine ar dori să se prindă de neprihănirea lui Hristos. Apoi identifică promisiunea revărsării Duhului Sfânt, reprezentată de două etape ale ploii. Prima etapă a ploii aduce la viață florile și mugurii, iar a doua etapă umple pământul de rod.

Cântarea viei este cântarea ce identifică perioada de timp în care Dumnezeu trece pe lângă un popor ales de odinioară, în vreme ce intră în legământ cu un nou popor ales. Versetele opt și următoarele nu fac decât să reia și să dezvolte versetele de deschidere ale capitolului. Primul verset al capitolului identifică același eveniment care este desemnat drept „ziua vântului de răsărit” în versetul opt.

În ziua aceea, Domnul, cu sabia Sa cea cumplită, mare și tare, va pedepsi pe leviatan, șarpele fugar, chiar pe leviatan, șarpele încolăcit; și va ucide balaurul care este în mare. Isaia 27:1.

Balaurul este Satana, dar, într-un sens secundar, el a fost Roma păgână.

Astfel, deși balaurul, în primul rând, îl reprezintă pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne. Tragedia veacurilor, 439.

Cei zece împărați ai Romei păgâne, din capitolul șapte al cărții lui Daniel și din capitolul doisprezece al Apocalipsei, îi reprezintă pe cei zece împărați din capitolul șaptesprezece al Apocalipsei, din zilele de pe urmă.

"Regii, cârmuitorii și guvernatorii și-au pus asupra lor stigmatul Antihristului și sunt înfățișați ca balaurul care iese să poarte război împotriva sfinților — a acelor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și care au credința lui Isus." Mărturii pentru slujitori, 38.

Versetul întâi din Isaia 27 identifică începutul judecății asupra balaurului, începută în ziua vântului de răsărit, la 11 septembrie 2001. Judecata împăraților pământului și a partenerilor lor comerciali globaliști se desfășoară atunci când structura financiară a pământului este distrusă de un "vânt de răsărit", în mijlocul "mărilor".

Căci, iată, împărații s-au adunat, au înaintat împreună. Au văzut-o și astfel s-au minunat; s-au tulburat și s-au grăbit să fugă. I-a cuprins acolo groaza și o durere, ca a unei femei în durerile nașterii. Tu sfărâmi corăbiile Tarsisului cu un vânt de la răsărit. Psalmii 48:4-7.

Isaia, capitolul douăzeci și șapte, versetele 1–7, este reluat și dezvoltat în versetele 8–13. Se arată că, în „ziua vântului de răsărit”, împărații și negustorii pământului vor fi confrunțați cu frica, iar frica lor escaladează de-a lungul istoriei începând din acel moment. Acea frică indică mișcările ilogice și pripite ale globaliștilor progresiști ai planetei Pământ, încă de la 11 septembrie 2001, întrucât aceștia își împing agenda mai departe și mai agresiv decât s-ar aștepta în mod logic. Satana și reprezentanții săi — adică negustorii și împărații pământului (globaliștii) —, ca simboluri ale balaurului, știu că timpul lor este scurt.

De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ele. Vai locuitorilor pământului și ai mării! Căci diavolul s-a coborât la voi, cu mare mânie, fiindcă știe că are puțină vreme. Apocalipsa

12:12.

Ziua vântului de răsărit, care a produs criza economică din 2001, criză ce nu a făcut decât să se agraveze, indiferent de ceea ce încearcă să afirme mass-media globalistă, este chestiunea cu care se confruntă lumea în momentul în care balaurul știe că timpul lui este scurt. El își intensifică atunci manevrele pentru a prelua controlul întregului pământ și face aceasta când „Vaiul” (al treilea Vai) este adus asupra „locuitorilor pământului și ai mării”.

Sosirea Islamului, a celui de-al treilea Vai (vântul de răsărit), la 11 septembrie 2001, a produs un dezastru economic care i-a constrâns pe globaliști să-și accelereze eforturile de a impune asupra planetei Pământ un guvern mondial unic. Totuși, Islamul continuă să-și împlinească rolul. Poate că cea mai serioasă revelație a Islamului, ca simbol al profeției biblice, se află în prima mențiune a Islamului.

Și îngerul Domnului i-a zis: Iată, ai zămislit și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael; căci Domnul ți-a auzit suferința. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi. Geneza 16:11, 12.

Cuvântul lui Dumnezeu nu dă niciodată greș. Pe măsură ce Islamul continuă să provoace durere ca o femeie în durerile nașterii, unii, care ar putea chiar accepta că Islamul este identificat în profeția biblică, nu au ajuns încă să cuprindă cu mintea faptul evident din cele două versete. Unii ar putea înțelege că Islamul este cel care îi adună laolaltă pe toți oamenii de pe pământ pentru a se împotrivi unui dușman comun, și aceasta este, desigur, adevărat. Totuși, ultima frază din verset este adevărul mai serios. Lumea a fost zguduită de 11 septembrie 2001 și, de curând, a fost din nou zguduită de atacul Hamas din 7 octombrie al acestui an împotriva Israelului. Dar nimeni nu este dispus să vadă că duhul războiului și al nimicirii năprasnice este „în fața tuturor” fraților lui Ismael.

Ce fel de nimicire se va produce când un atac surpriză va fi lansat de națiuni islamice precum Arabia Saudită, Emiratele Arabe Unite, Qatar, Kuweit, Brunei și Bahrein? Duhul lui Ismael se află în „toți frații lui”, iar ostilitățile care până acum au fost generate, în contextul celui de-al treilea Vai, de țări precum Afganistan sau Irak, vor fi cu totul diferite când profeția despre Ismael va fi pe deplin împlinită. Câte bombe nucleare are Pakistanul?

Caracteristica profetică a războiului islamic, așa cum este demonstrată în primul și al doilea Vai islamic, o constituie atacurile subite, prin surprindere. Există oare suficiente resurse financiare în națiunile islamice înstărite pentru a procura pe ascuns ori a produce un armament care să fie mai sofisticat și mai letal decât avioanele încărcate cu combustibil, mașinile-capcană, anvelopele în flăcări, violul și cuțitele? Este Cuvântul lui Dumnezeu vrednic de crezare?

Toate nestematele din visul lui Miller devin, în zilele de pe urmă, adevăruri de încercare, chiar dacă numai prin realitatea că acele adevăruri au fost respinse, iar profeția indică faptul că ele vor fi restaurate. Dar unele dintre acele nestemate, precum lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc și Islamul celui de-al treilea Vai, identifică predicții care se împlinesc numai în chiar zilele de pe urmă. Una reprezintă lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor, în mod cert un adevăr prezent de încercare, iar cealaltă identifică solia Strigătului de la miezul nopții, care, din nou, este un adevăr

prezent de încercare.

Firul care țese laolaltă mișcarea milleritică și timpul sfârșitului din 1989 — care, la rândul său, introduce mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii — îl constituie «cele șapte vremi», prima nestemată a lui Miller și cea dintâi dată deoparte, pe când Adventismul părăsea căile cele vechi. O sută douăzeci și șase de ani de la răzvrătirea din 1863 până la timpul sfârșitului din 1989 reprezintă «cele șapte vremi». Două mii cinci sute douăzeci a fost împărțit în două perioade de o mie două sute șaiszeci, iar o zecime, sau o zeciuală, din o mie două sute șaiszeci este o sută douăzeci și șase. Piatra pe care au lepădat-o zidarii este atât de lungă, încât unește întâia și ultima dintre mișcările celor trei îngeri. Astfel, ea identifică faptul că adevărul «celor șapte vremi» este, de asemenea, un adevăr prezent de încercare și că el este adevărul care nu mai este doar piatra de temelie, ci piatra din capul unghiului.

Vom încheia acum analiza noastră asupra creșterii cunoștinței în mișcarea millerită, reprezentată de viziunea râului Ulai din cartea lui Daniel, și ne vom îndrepta atenția către viziunea râului Hidechel, care reprezintă creșterea cunoștinței în mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii.

În continuare, vom începe prin a examina cele patru generații ale Adventismului care se întind pe parcursul celor o sută douăzeci și șase de ani din 1863 până în 1989.

Vom începe acel studiu în articolul următor.

Și a fost că, în anul al șaselea, în luna a șasea, în ziua a cincea a lunii, pe când ședeam în casa mea și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, mâna Domnului Dumnezeu a căzut acolo peste mine. Atunci am privit, și iată, o asemănare ca înfățișarea focului: de la înfățișarea șalelor lui în jos, foc; iar de la șalele lui în sus, ca înfățișarea strălucirii, ca culoarea chihlimbarului. Și a întins forma unei mâini și m-a apucat de o șuviță a capului meu; și duhul m-a ridicat între pământ și cer și m-a dus, în vedenii de la Dumnezeu, la Ierusalim, la ușa porții dinăuntru care privește spre miazănoapte, unde era scaunul chipului geloziei, care stârnește gelozia. Și iată, slava Dumnezeului lui Israel era acolo, după vedenia pe care o văzusem în câmpie. Și mi-a zis: Fiul omului, ridică acum ochii către miazănoapte. Și mi-am ridicat ochii către miazănoapte, și iată, la poarta altarului, acest chip al geloziei, la intrare. Și mi-a mai zis: Fiul omului, vezi tu ce fac ei? chiar marile urâciuni pe care casa lui Israel le săvârșește aici, ca Eu să Mă depărtez de la sanctuarul Meu? Dar întoarce-te iarăși, și vei vedea urâciuni și mai mari. Și m-a adus la ușa curții; și, privind, iată o gaură în zid.

Atunci mi-a zis: Fiule al omului, sapă acum în zid; și, când am săpat în zid, iată, era o ușă. Și mi-a zis: Intră și privește urâciunile nelegiuite pe care le fac aici. Am intrat deci și am văzut; și iată, tot felul de târătoare și de dobitoace urâcioase, și toți idoli casei lui Israel, zugrăviți pe perete de jur împrejur. Și înaintea lor stăteau șaptezeci de bărbați dintre bătrânii casei lui Israel, iar în mijlocul lor stătea Iazania, fiul lui Șafan, fiecare cu cădelnița în mână; și un nor gros de tămâie se înălța. Apoi mi-a zis: Fiule al omului, ai văzut ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odăile închipuirii lui? Căci zic: Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul. Mi-a mai zis: Întoarce-te iarăși și vei vedea urâciuni și mai mari pe care le fac. Apoi m-a adus la ușa porții casei Domnului care era spre miazănoapte; și iată, acolo ședeau femei

plângându-l pe Tamuz. Atunci mi-a zis: Ai văzut aceasta, fiule al omului? Întoarce-te iarăși și vei vedea urâciuni și mai mari decât acestea. Și m-a adus în curtea lăuntrică a casei Domnului; și iată, la ușa templului Domnului, între pridvor și altar, erau cam douăzeci și cinci de bărbați, cu spatele către templul Domnului și cu fețele către răsărit; și se închinau soarelui spre răsărit. Apoi mi-a zis: Ai văzut aceasta, fiule al omului? Este, oare, un lucru de nimic pentru casa lui Iuda să săvârșească urâciunile pe care le fac aici? Căci au umplut țara de violență și s-au întors ca să Mă provoace la mânie; și iată, își duc ramura la nas. De aceea și Eu voi lucra cu furie: ochiul Meu nu va cruța și nu voi avea milă; și, chiar dacă vor striga cu glas tare în urechile Mele, tot nu-i voi auzi. Ezechiel 8:1-18.